

benytter Lejligheden til at forhøje sin Pris med 25 Ø. for hver Tur, altsaa med 50 Ø. for Turen frem og tilbage.

For den Befolkning, som er henvist til at benytte disse Befordringsmidler, og som har været stifmoderligt behandlet med Hensyn til Trafik, fordi den bor i større Afstand fra Stationerne, har dette Forhold den samme Svaghed som den indirekte Béskatning. Jeg hører, der i dette høje Ting er en stadig stigende Interesse for den indirekte Beskatning — ogsaa for Forbrugsartikler, som almindelige Mennesker benytter — langt ud over de Kredse, hvor man ellers er vant til at finde denne Interesse. Men den indirekte Beskatning har den Svaghed, at i det Øjeblik en Vare fordyres gennem Toldpaalæg og paa anden Maade ved indirekte Afgifter, benytter Handelsstanden ikke alene Lejligheden til at holde sig skadesløs ved at forhøje Prisen, men den tager en saa meget forhøjet Pris, at den ogsaa skaffer sig en Fortjeneste paa denne Beskatning. Det samme vil Chaufførerne ganske sikkert kunne gøre indtil en vis Grad.

Jeg sagde før, at disse Mennesker ude paa de afsides Egne langt fra Banerne hidtil har været stifmoderligt behandlet, da de vanskeligere har kunnet drage Nytte af Banerne og dog gennem kommunale Skatter har været med til at forrenté og afdrage Banernes Anlægssummer. Man kan ikke frigøre sig for den Tanke, at den Konkurrence, som Rutebilerne paafører Banerne, har været medvirkende til, at man er gaaet saa vidt med Hensyn til Fastsettelsen af Afgifterne, som Tilfældet er, idet man endogsaa nogle Steder er kommet helt op til 0,6 Ø. pr. Personkilometer. Men dette er efter min Mening ubilligt, da en meget stor Del af dem, der benytter Rutebilerne, ikke kom ud at rejse, hvis ikke Bilen gik lige forbi deres Dør, og en meget stor Del af disse Mennesker er ældre Mennesker, navnlig ældre Kvinder, som ikke kan benytte Cykler, og Folk, som i det hele taget sjældent kom udenfor en Dør og allermindst kom til at rejse med Toget, naar de skulde have anden Befordring for at komme til Stationen. Det vil med andre Ord sige, at det efter min Opfattelse i alt Fald kun er en mindre Del af den paagældende Trafik, som Banerne vilde kunne paaregne, hvis Bilerne ikke var der. Derfor forekommer det mig, at hvis Hensynet til Banerne har været medbestemmende, saa er det ubilligt at opretholde dette Forhold. Endelig forekommer det mig tvivlsomt, om ikke Rutebilerne

maa betale langt mere til Vejenes Vedligeholdelse, end de burde, i Forhold til de hurtigkørende Privatbiler og de svært belæssede Lastbiler, thi efter min Opfattelse forårsager disse to Arter af Køretøjer langt større Ulykker paa Vejene end Rutebilerne.

Til Slutning vil jeg gøre en enkelt Bemærkning angaaende Aldersrenteloven. Mit Partis ærede Ordfører (Rode) har stillet i Udsigt, for saa vidt der ikke fra Regeringens Side fremkommer Forslag i den Retning, da at ville fremsætte Forslag om en Ændring gaaende ud paa, at den Aldersrente, som de allerfattigste enligststillede Personer kan erholde, sættes noget højere. Ogsaa jeg har faaet Henvendelser fra det Amt, hvis Vælgere jeg repræsenterer, om at drage Omsorg for, at der skete en saadan Forhøjelse. Og jeg har staaet overfor Talere saavel fra konservativ som fra Venstres Side ude ved Møder i Landet, hvor dette Forhold er blevet nævnt, og jeg har ikke forstaaet det bedre, end at man meget vel forstod, at en gammel Kone, hvis hun ingen Erhvervsevne har, umuligt kan eksistere for en Aldersrente, der ikke en Gang udgør 1 Kr. om Dagen. Og at en gammel enligststillet Mand, som ingen Erhvervsevne har, ikke kan eksistere for 1 Kr. 05 Ø. om Dagen med de nuværende Priser paa Fødemidler, skaffe sig Lys, Ildbrændsel, Husleje for den Sags Skyld med, er dog selvindlysende. Det forekommer mig ogsaa, at ingen af os tænkte paa, da vi gennemførte Aldersrenteloven, at det skulde betyde et Tilbageskridt for de allerfattigste, at vi indførte det Fremskridt, at det i højere Grad fik Præget af at være en Ret, en Efterløn for veludført Arbejde.

Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt før sagde, at vi maatte være enige om at lade det være en Rette-snor for vort politiske Arbejde, at hvad man ikke havde Raad til, maatte vente. Men det forekommer mig unægtelig, at i dette Spørgsmaal kan Rigsdagen ikke være bekendt at lade det vente, thi det er utvivlsomt saaledes, at mange af dem, jeg her har omtalt, faar mindre, end de fik, medens de erholdt Alderdomsunderstøttelse, idet Kommunerne den Gang ikke vilde være bekendt at spise dem af med saa lidt. Med andre Ord, de lider Nød. Naar man selv sidder paa Flæsket, som Katten gjorde, da den sagde, at den sad godt, saa kan man sagtens sige som det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, at det, man ikke har Raad til, maa vente; men for disse Mennesker, som praktisk talt er udsat for Sult fra Dag